

bruget langt oversteg, hvad man plejer at anse for et rimeligt og rundeligt Forbrug af Hvede her i Landet. Naar saa Hensyn tages til, at Arealopgørelsen viser, at der er gaaet ca. 30.000 Tdr. Land Rug over til Hvedearealer, er der Sandsynlighed for, at der kan blive en betydelig Overskudsproduktion af Hvede. Men selvfølgelig er det paa dette Tidspunkt ganske umuligt at sige, hvor meget den vil komme til at andrage; og hvor meget det kan blive for Rugens Vedkommende, vil det være endnu mere usikkert paa dette Tidspunkt at udtale sig om.

Der er endelig en tredie Indtægtskilde, som der i Lovforslaget er regnet med, men som naturligvis kun kan anslaaes ganske løseligt paa nærværende Tidspunkt. Det er den Indtægt, der kunde opnaas ved at tillade en Udførsel af Vaarsæd mod Erlæggelse af en Dispensationsafgift. Ærede Medlemmer vil vide, at vi i de 6 Aar, der er forløbet siden Verdenskrigens Udbrud, har haft Udførselsforbud for ikke blot Brødkorn, men ogsaa for Vaarkorn, og der har i disse 6 Aar ikke fundet væsentlig Udførsel Sted. Kun i et enkelt Aar, 1916, fandt der en Udførsel Sted af Byg, af Maltbyg, i et Omfang, som havde større Betydning. Denne Udførsel fandt Sted paa den Maade, at der blev givet Dispensation til private. En saadan Form for Udførsel maa, forekommer det mig, anses for i høj Grad uheldig. At give fri Udførsel for Vaarkorn lader sig formentlig ikke gøre. Noget saadant vilde medføre et fuldkomment Misforhold mellem Brødkorns- og Vaarkornsavlen. Det vilde medføre, at Byg og Havre steg til en Pris betydeligt over den, som her er foreslaaet for Brødkornets Vedkommende. Jeg mener, at det er fuldkomment berettiget saavel for Eksporten af Brødkorn som ogsaa her for Eksporten af Vaarkorn at anlægge den Betragning, som Landbruget har været med til at anbefale, at Brødet holdes nede i en meget lav Pris — ja, endogsaa de, der i dette Øjeblik har stillet Krav om Verdensmarkedets Pris, udtaler samtidig: vi ønsker ikke Brødprisen forhøjet. Men naar man ønsker dette, at Rugbrødet som det mest elementære af Befolkningens Levnedsmidler holdes nede i Pris, og samtidig er bekendt med de finansielle Forhold, som er til Stede for Statens Vedkommende, er det klart, at der skal tilvejebringes et mægtigt Beløb, for at det skal være muligt at opfylde dette Ønske om fuld Erstatningspris for Hvedekornet, og det

er da rigtigt, at ogsaa de andre Kornarter kommer ind under samme Vilkaar, siden de paa en vis Maade er med til — om man vil sige det saaledes — ikke blot at holde Brødprisen nede, men i Virkeligheden at sætte Prisen paa Brødkorn op; og det er det, som i Virkeligheden sker gennem Lovforslaget. Det er ikke saaledes, at man til Fordel for Statskassen skærer noget bort fra Landbruget af dets Indtægt. Hvad der opnaas ad den Vej, gaar med til at hæve Prisen paa Brødkorn, som skal afleveres ifølge Loven. Det er jo ikke saaledes, at det gaar i Statskassen. Det er ikke saavel, at Statskassen har Indtægter af Kornordningen. Nej, i alle Tilfælde er det sikkert, at Statskassen faar en Udgift og en betydelig Udgift ved en Kornordning som den, der her gennemføres.

Den Dispensationsafgift, som der er stillet Forslag om, vil ikke kunne betegnes som en Særafgift for Landbruget, fordi den i Virkeligheden ikke skader Landbruget for en Øre, forsaavidt man er klar paa, at det ikke gaar an at give fri Udførsel for Vaarsæd. Hvis man betegner det som en Skat, er det i hvert Fald en Skat, som Landbruget har været underkastet i de 6 Aar, der har været Udførselsforbud for Vaarsæd. Lovforslagets Hensigt er, at saafremt den nuværende Prisspænding mellem Byg og Havre paa den ene Side og Majs paa den anden Side — en Prisspænding, der skyldes de samme Forhold, som gælder for Brødkornets Vedkommende: at Mangelen paa menneskelige Levnedsmidler er saa meget større end Mangelen paa Foderstoffer til Dyrene — holder sig, skal Landet som Helhed tage den Gevinst, der er ved at udføre Byg og Havre og erstatte det med billigere Foderkorn, som lige saa godt kan bruges til den dyriske Produktion. Jeg mener, at det var en forkert Ordning, vi havde sidste Aar, at der var Forbud mod at udføre Byg og Havre til Trods for, at der kunde tjenes 20 Kr. pr. Tønde, paa et vist Tidspunkt endda 35 Kr., ved at sælge disse Kornsorter til Udlandet og købe Majs i Stedet for, og dog maatte jeg ligesom andre Landmænd, som Kornloven var affattet sidste Aar, tilraade, at man holdt fast ved Udførselsforbudet. Naar der forud for Høstaaret er udstedt et absolut Udførselsforbud, gaar det ikke an midt i Aaret at give enkelte, som har købt Korn billigt i det lukkede Marked, Adgang til at udføre og tage den mægtige Gevinst, der derved kunde opnaas. Det, som her er fore-